

Verhale Van Regoor die Wêreld

Die Skoonheid
van Verskil

THINK

DIGITAL ACADEMY

'n Iranse Verhaal

Shirin was nog 'n relatiewe jong meisie toe haar ouers haar van haar huis in Teheran weggestuur het om in 'n groot stad in Engeland genaamd Londen te gaan woon.

Shirin het nie van die idee gehou om by haar neefies in Engeland te gaan woon nie, maar haar ma het vir haar gesê: 'Dit is die beste, kleinding. Dit is nie meer veilig hier nie en jy sal 'n opwindende nuwe lewe in Engeland hê en jy sal allerhande nuwe vriende maak.'

Klein Shirin wou huil, want sy was baie lief vir haar ma en pa en sy wou nie sonder hulle weg gaan nie. Sy het ook nie haar neefies geken nie. Hulle het net een keer kom kuier en Shirin was te klein om te verstaan wat hulle gesê het, want hulle het nie Farsi gepraat nie, Shirin het gedink dat dit baie vreemd was.

En so het die dag aangebreek en Shirin se ma en pa het haar na die lughawe geneem waar sy deur haar tante op die vliegtuig begelei sou word.

‘Ek is bang,’ het Shirin gesê, terwyl haar pa en ma saam met haar na die hokkie stap waar die man na haar paspoort sou kyk en haar kaartjie nagaan.

‘Hoe kan jy bang wees?’ het haar pa haar gevra. ‘Is jy nie die dapper dogtertjie wat nooit bang was toe die bomme op die stad gehoor kon word nie? En is jy nie die meisie wat altyd daarop aangedring het dat ons jou elke dag skool toe neem nie, selfs wanneer die ander dogtertjies te bang was en by hul ouers by die huis gebly het?’

‘Dit is anders,’ het Shirin gesê. ‘Die is my huis.’

Shirin se ma het langs die dogtertjie neergekniel en haar omhels en haar hare gestreel. Sy het vir haar dogter gesê: 'Ek weet dat jy ons trots sal maak, kleintjie.'

En moenie bekommerd wees nie, binnekort sal ek en jou pa Engeland toe kom en dan kan jy ons alles wys in Londen. Ek is seker jy sal selfs beter Engels praat as wat jy reeds doen en jy kan my 'n paar nuwe woorde leer.'

Shirin het van die idee gehou om haar ma nuwe woorde te leer omdat Shirin gedink dat haar ma die slimste persoon in die hele wye wêreld was.

‘Ek dink ek kan dit doen,’ het die dogtertjie gesê terwyl haar tante haar hand vat en verduidelik dat dit tyd was om op die vliegtuig te klim voordat dit sonder hulle wegvlieg.

Tydens die lang vlug na Engeland het klein Shirin probeer indink hoe haar nuwe lewe sou wees. Sy was vasbeslote om goed op skool te doen en sy het vir haarself gesê dat sy haar ouers baie trots sou maak.

'Ek kan dit doen,' het sy gedink. 'Ek kan dit doen, dit gaan so maklik wees soos om blomme te pluk.'

Toe het die dogtertjie aan die slaap geraak en gedroom
van hoe Londen sou wees.

Sy het gedroom oor lang horlosies
en wye riviere, sy het dit
uitgebeeld: ou mans met
rolbalhoede, dames met sambrele,
helder rooi busse en die groot huis
waar die koningin gewoon het met
al haar wagte in hul lang, donserige
hoede en lang stewels.

A white airplane is flying towards the viewer from the upper left. The sky is dark grey with several bright white lightning bolts striking down. Vertical white lines represent rain falling across the entire scene. In the background, a city skyline with various skyscrapers is visible, partially obscured by the rain. In the foreground, there are rolling green hills with a few small white flowers scattered across them.

Maar toe sy by die lughawe in Londen aan gekom het, was dit heeltemal nie soos sy haar voorgestel het nie. Die lug was 'n aaklige grys kleur en dit was winderig en dit het gereën.

Shirin wens dat sy nie besluit het om haar sandale te dra nie, want haar tone was baie koud. En die ergste van alles ... Die ergste van alles was die gevoel dat almal na haar gekyk het asof sy 'n vreemdeling was met 'n groot kop en drie oë.

Shirin het met verbasing opgemerk dat sy die enigste een was wat 'n chador gedra het. 'n Meisie wat naby gestaan het, het gewys en gelag en vir haar mamma gevra: 'Hoekom dra sy 'n groot lap wat so om haar gedraai is?'

Die ma het die dogtertjie weggetrek en vir haar gesê dit onbeskof is om 'n vinger na iemand te wys. Shirin wou vir die dogtertjie vertel dat dit nie 'n groot lap was nie, dit was 'n chador, en in Teheran het baie van die meisies en hul ma's en oumas 'n chador gedra omdat dit deel van hul kultuur was.

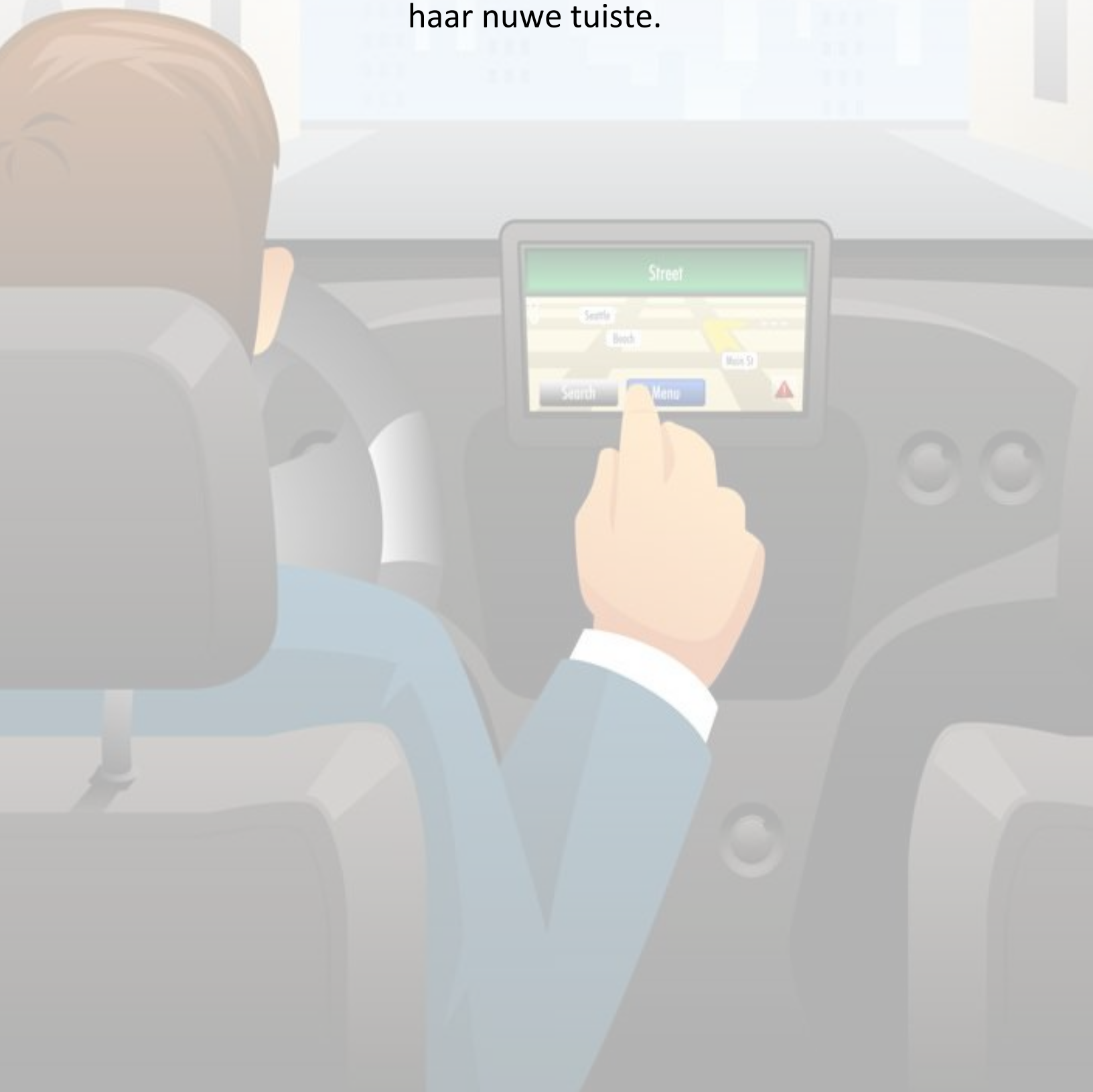
Natuurlik wou Shirin haar chador afgehaal het omdat sy nie daarvan gehou het om op so 'n manier aangestaar te word nie, en sy wens dat sy terug was in Teheran waar dit sonnig was en haar tone weer warm sou wees.

‘Kom ons kry jou by die huis,’ het haar tante gesê terwyl sy die jong dogtertjie haastig in 'n groot swart taxi met 'n oranje lig op sy dak in haas.

Shirin het gedink dat die taxibestuurder baie snaaks geklink het. Glad nie soos haar Engelse onderwyser mnr Rahimi nie. Hy het dinge soos '*Blimey*' en '*alright love, where to?*' gesê en klein Shirin het nie hierdie woorde verstaan nie, maar gelukkig het dit gelyk of haar tante verstaan het en hulle het gou deur die stad beweeg na haar nuwe tuiste.

Shirin wou haar tannie vra hoekom sy nie 'n chador in Engeland gedra het nie, al het sy altyd een gedra wanneer sy haar ma in Teheran besoek het. 'Sy moet in vermomming wees,' het die jong meisie gedink.

Maar Shirin het ook onthou dat haar ma altyd vir haar gesê het dat dit geen nut is om jou ware self vir ander te probeer wegsteek nie, so Shirin het gewonder hoekom haar tannie verkies het om haar self te vermom terwyl sy in Engeland was.

Londen was inderdaad 'n baie vreemde plek. Dit het die eerste week elke dag gereën en Shirin het glad nie veel van die Britse somertyd gedink nie. Sy het gesukkel om te verstaan wat mense gesê het al is daar vir haar gesê dat haar Engels baie goed was. En dit het gelyk asof nie enigiemand die koningin in haar groot huis kon gaan groet het nie, al moes daar honderde kamers gewees het om besoekers te verwelkom en tee te drink.

Die jong meisie was baie teleurgesteld in haar nuwe huis en sy het haar ma en pa en haar vriende gemis.

Selfs die kos was anders: dit was grys soos die weer en het gelyk asof dit uit bokse uit die vrieskas kom, nie soos haar ma se *loobia polo* met *saffraan*, of *bros tah* - deeg wat kleurvol en lekker was om te eet nie.

Toe die dag vir Shirin aanbreek om na haar nuwe skool te gaan, was sy baie senuweeagtig en het probeer om haar tannie te oortuig dat sy te siek is om uit die bed uit op te staan.

'Ek wil nie gaan nie,' het sy geprotesteer. 'Ek ken niemand nie en mense bly na my staar!'

'Daar is baie meisies by die skool wat 'n chador dra net soos jy, kleintjie,' het haar tannie vir haar sê. 'Ek is seker jy sal vandag baie vriende maak, jy moet net wag en sien.'

Maar dit het glad nie so gegaan nie, veral nie in die begin nie. Daar was wel ander meisies wat 'n chador gedra het, maar hulle was almal ouer as Shirin en hulle het geweier om met haar te praat.

Die meisies in haar eie klas het vingers na haar gewys en gelag. Hulle het almal lig bruin hare of blonde hare en blou oë gehad, en hulle wou nie vriende maak met die nuwe meisie nie, want sy was anders as hulle en sy het 'n donker vel en donker oë gehad en 'n chador gedra. Dit het nie lekker gevoel om so anders as almal te wees nie en Shirin het weereens gewens dat sy terug by haar ma was.

Dit was tydens middagete, terwyl sy in die hoek van die speelgrond gesit en beplan het om haar groot ontsnapping terug na Teheran toe te beplan, dat 'n jong seun vir klein Shirin genader het.

‘My naam is Stephen,’ het die seun gesê. ‘Wil jy van my melkskommel met my deel?’

En daarmee het die jong seun vir Shirin sy aarbei-melkskommel aangebied met 'n strooitjie bo-op.

Shirin het gedink die melkskommel smaak ongelooflik en moes haarself keer om alles nie op te drink nie.

‘Moenie aandag aan die ander nie. Hulle is ook soms gemeen met my omdat ek by my ma woon. My pa het ons lankal gelos en nou is dit net ons twee. My ma is briljant en kyk baie goed na my, maar ons het nie baie geld nie en hulle lag altyd vir my want hulle sê ek is arm en het vuil klere.’ Stephen kyk af na sy baadjie en skoene en trek sy skouers op. ‘Hulle is nie vuil nie, hulle is net oud.’

Die jong seun het skielik in 'n groot glimlag uitgebreek. 'Hulle is in elk geval sinneloos. Wat weet hulle!'

Shirin het gelag, want Stephen het 'n lieflike glimlag gehad en hy het ook 'n groot aarbei-snor gehad omdat hy die strooitjie van sy melkskommel uitgetrek het en reguit uit die bottel gedrink het, alles in met een 'n sluk, met 'n borrelende geluid.

Die jong meisie moes erken dat sy nog nooit toegelaat het dat ander mense se opinies haar pla nie, so hoekom moet sy nou begin?

'Jy is reg,' het sy gesê. 'Wat weet hulle in elk geval!'

En in ruil omdat hy vir haar van sy melkskommel gee het, het Shirin vier stukke baklava uit haar sak gehaal en die soet pastei met haar nuwe vriend gedeel.

‘Ek dink jou kopdoek lyk kool’ het Stephen gesê, terwyl hy 'n hele stuk baklava in een slag weg sluk.

‘Dit word 'n chador genoem,’ het Shirin vir hom gesê.

Die jong seun het die woorde in sy mond rondgerol saam met die soet baklava.

‘Wel, dit lyk baie kool,’ het hy gesê.

Skielik het Stephen 'n serp uitgehaal en dit om sy kop gedraai sodat hy ook 'n soort chador gedra het. Shirin moes weer lag, want die seun het inderdaad baie snaaks gelyk. Sy het haar verbeel dat haar ma en pa baie van Stephen sou hou omdat hy 'n sterk mens was en altyd na die blink kant van die lewe gekyk het, wat Shirin se ma gesê het baie belangrik vir 'n mense is om te doen.

Kort voor lank was die twee verlore in speletjies van maak-glo en avontuur, terwyl hulle in die hoek van die speelgrond rondgehardloop het en mekaar oral oor die plek gejaag het. Hulle het stories uitgeruil en Shirin het vir Stephen alles oor die lewe in Teheran vertel, en Stephen het vir Shirin vertel van al die kool dinge wat jy in Londen kan doen, soos om in die groot park te speel of na die dieretuin of die bioskoop te gaan.

Daar was selfs 'n groot wiel waarin jy kon ry.

‘Hulle het dit reg op die rand van die Teems rivier gebou. Dit is massief!’ het hy uit geroep terwyl hy met sy arms 'n groot sirkel in die lug maak.

Wel, dit was nie te lank nie of die ander kinders het opgemerk hoeveel pret Shirin en Stephen het, en baie gou het hulle begin saam kom en deel geneem aan die speletjies en die stories.

Voordat die klok gelui het om die kinders terug klas toe te roep, was daar 'n groot groep kinders wat almal saamgedrom het en het geluister hoe Shirin stories oor haar lewe in Teheran vertel; oor hoe sy onder haar bed weggekruip het toe sy die bomme saans uit die lug hoor val het, of oor hoe sy op vakansie gegaan het na haar mal oom wat in 'n groot huis op die strand gewoon het.

Die kinders was verstom om sulke stories te hoor en kon nie help om baie vrae te vra wat Shirin graag beantwoord het.

Op sy beurt het Shirin oor Engeland gevra en hoekom dit so koud was al was dit somer, en hoekom die koningin nie van besoekers gehou het nie. Dit het die kinders laat skaterlag.

Op die ou end moes 'n onderwyser by die speelgrond uitkom en die kinders terug klas toe roep omdat hulle nie eers opgemerk het dat die klok gelui het nie, want hulle het soveel pret gehad.

Op haar pad oor die speelgrond het Shirin 'n groot oorrumpel van dankbaarheid teenoor Stephen gevoel omdat hy haar iets baie belangrik gewys het.

‘Dit is oukei om anders te wees,’ het sy vir haarself gesê, ‘in werklikheid is dit regtig baie mooi.’ En met hierdie gedagte stewig in haar kop, was klein Shirin vasbeslote om 'n nuwe lewe vir haarself in Engeland te maak en haar ouers baie trots te maak. "Wie weet," het sy gedink, "miskien wanneer my ma en pa hier kom sal hulle weet hoe ek die koningin kan ontmoet.’

THINK

DIGITAL ACADEMY